

og det oplyste jeg, ved i Korthed at gjøre Rede for, at hine slesvigke Landbrugere have andre og større Rettigheder, end vore Fæstere. Jeg troede ikke, at den ærede Rigsdagsmand kunde have noget imod, at jeg antydede den Formodning, at han ikke tilstrækkeligt havde kjendt de slesvigke Fæsteforhold; thi, havde han kjendt dem, saa kunde han umuligt have forsvaret at argumentere derfra saaledes, som han gjorde. Dersom jeg ellers ikke misforstod den samme ærede Taler, saa sagde han, da han sidste Gang havde Ordet, at det dog heller ikke saameget var Fæstebesidderne, som de i Anordningen ligeledes nævnte fideicommissariske Bestdere, fra hvem han vilde argumentere. Herom hørte jeg nu rigtigt nok Intet under hans tidligere Foredrag; men i alt Fald maa den ærede Rigsdagsmand, naar han vil tage Sagen paa denne Maade, have overseet, at fideicommissariske Bestdere ogsaa efter vor Lovgivning ere jagtberettigede; de ere det, og de ville efter Lovforslaget vedblive at være det.

J. M. Hansen: Det er ikke Meget, jeg kan have at sige i Realiteten. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste District (Wegener) gav os en Dplysning, og det en meget interessant Dplysning, nemlig den, at Kongen ikke nu, uden den lovgivende Magts, uden Rigsdagens Bisald kunde vedtage en Lov. Jeg siger, det var en høist interessant Dplysning, den have vi vist ikke kjendt tidligere. Jeg troer imidlertid ikke, at Nogen her har ladet falde det mindste Ord, der kunde udtydes eller forstaaes som om man nærede en saadan, ja jeg kan gjerne sige, forunderlig Tanke, at Kongen her kunde give en Lov lig den i Slesvig, uden at Rigsdagen tiltraadte og vedtog den. Samme ærede Rigsdagsmand havde ogsaa den Godhed at sige, at hvad han saaledes paaberaabte sig ikke var blevet sagt med ligefremme Ord. Ja! ogsaa deri har han fuldkommen Ret; der blev ikke sagt et eneste Ord, der kunde berettige til den af den ærede Rigsdagsmand anførte Uttring. Da den slesvigke Lov her har været saa meget paa Tale, saa skal jeg dog nævne Et endnu der ikke endnu har været nævnt, og det er det, at denne Lov ophæver væbliffelig alle om Jagtretten affluttede Contracter. Man vil see,

det er et høist indgribende Bud, denne Lov saaledes indeholder; thi den ophæver fra Lovens Dato alle om Jagtretten indgaaede Contracter. Den samme, af mig tidligere ommeldte, ærede Rigsdagsmand, der ogsaa har været Medlem af Udvalget, gav os endvidere den interessante Dplysning, at Udvalget ikke i det Forslag, det har givet, har afvejet det allermindste fra sin Anskuelse, men at Ministeriet er gaaet ind paa Alt, hvad Comiteen efter sine Anskuelser fandt rigtigt. Dette er nu overmaade roesværdigt og bifaldsværdigt af det ærede Ministerium, men det viser ogsaa paa den anden Side, hvor villigt Ministeriet er til at indlade sig paa saadanne Underhandlinger; og hvem indstaaer os da for, at dersom det ærede Udvalg havde forlangt noget Mere, at saa ikke ogsaa Ministeriet havde indrømmet dette Mere? Men naar det ærede Udvalg ikke har fundet sig opfordret til at forlange Mere, saa kunde jo Ministeriet, hvor liberalt det endogsaa var fundet, ikke heller indrømme Mere, og derved ere vi altsaa bragte i den forunderlige Stilling, at Ministeriet nu er kommen ind paa at sige, det er den yderste Grændse, hvortil det vilde gaae, naaget Ministeriet paa den anden Side har været saa liberalt at tilstaae Alt, hvad Udvalget har forlangt (Hør!). Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) reed den gamle Kjøphest om Eiendomsretten paa Fæstegodsset, men den skal jeg lade ham ride, uden at forhindre ham deri; det er noget, som vi ere saa vante til at høre, at saasnart der kommer et Spørgsmaal paa Bane, der dreier sig om Landboforholdene, saa vide vi isorveien, at vi skulle høre denne Lecture paa Ny af den ærede Rigsdagsmand. Han belærte os om, at Jagtretten hører efter sin Natur til Eiendomsretten over Grundene og ligeledes efter Lovgivningen. Nu er det meget langt fra mig, at vilde indlade mig paa at benægte, hvad den ærede Rigsdagsmand anførte om Lovgivningens Grundsatninger og Principer, men jeg tillader mig derimod med Hensyn til Bedømmelsen af hvad der efter sin Natur skal høre til et saadant Princip eller ikke, ogsaa at have en Mening ligeover for den ærede Rigsdagsmand, og naar han siger, at Jagt-